

Durmuş Hocaođlu

Defolu “Piyasa Türkçesi” Üzerine

Yeniçağ, “Analiz”, 21 Temmuz 2008, Pazartesi., s.08
“Analiz” Sıra No: 678; 2008-069; Temmuz-08

YENİÇAĞ

Okuyucularımdan gelen mektuplara sütunumda cevap verme alışkanlığım yoktur, prensip olarak doğru da bulmam, ama bunu nâdiren de olsa yapmışımdır; bugün de bu nâdirattan birisini daha icrâ edeceğim, çünkü mektubun umûmu alâkadar eden bir muhtevâsı var. Şimdi ilk olarak, tam da Biz Türkler üzerine kaleme aldığım kritik denemesine biraz soluk vermeyi düşündüğüm sırada aldığım bu dikkat çekici kısa elektronik mektubu, saygıdeğer okuyucumun ismini – kendisinden izin istemeye fırsat bulamadığım için – mahfuz tutarak ve birkaç tashîhi hâricinde imlâsına dahi bir müdâhalede bulunmayarak aynen arz ediyorum.

Yazınızda Türkler’in bir millet olup olmadığını irdeliyor ve Iraklara’a Araplar’a göre bir millet olduğunu ama bunun da yetersiz olduğunu ve ortada bir problem olduğunu belirtiyorsunuz. Dedikleriniz doğru ve yerinde tespitler. Ama problemi teşhis etmiyorsunuz. Dolayısıyla da tedavi mümkün görünmemektedir. Bir milleti millet yapan iki önemli öğe vardır. Bir dil ve ona bağlı olarak kültür.

İkincisi ise ruh ve yaşantı birliği.

Dilimiz 1980 sonrası öylesine bir abluka altına alındığı bir yandan Arapça Farsça kelimeler ve tamlamalar diğer yandan Batı züppeliği ile İngilizce kelimeler ve bunların paralelinde bozuk ne olduğu belli olmayan cümle kurguları.

Ruh birliğini ise tamamen Arap menkıbelerine bağladılar. Din adına bütün safsatalar ve bizim milli bünyemize uymayan öyküler ile toplum Türklük bilincinden çıkarılıp ümmet yapısına dönüştürülüyor. O kadarki Tanrı Türkü korusun söyleminden Ya Allah Bismillah Allahu Ekber diyen MHP ve yandaşları oldu.

Bence sorun Türklük bilincinin oluşması için topyekün seferberliktir. 1920-40 arası bunu çok büyük hamleler ile gerçekleştiren atalarımızın kemiklerini sızlatıyoruz.

Ben İğdirliyim. Şiiyim. Ama Türküm Ve benim için bir şamanist bir hıristiyan Türk kardeşimdir. Ama maalesef bir diğeri ise bir Fars Şii için TC devletine karşı çıkacak kadar Türklüğünü yitirmişse ortada gerçekten problem vardır. Ve bence Türklük yerine Arap kültürü yıllardır inşa edilmekte ve bunun en büyük vebali de MHP’nin bu günkü yöneticileri üzerindedir.

Selam ve saygılarımla.

**

Okuyucunun yazara mektup yazması, âdâba mugayir istisnâî hâller müstesnâ, bir değer atfetme olduğu gibi, fikrine iştirâk etmediği yerde bunu açıkça beyân etmesi de bir medenîliktir; mektup ilkin bu bakımdan bir ehemmiyet taşıyor ve bu müsbet bir ehemmiyet. İkincisi de, dile getirilen fikirlerde bir ehemmiyet var, ama bunlar pek o kadar müsbet değil.

Şöyle ki; “millet” üzerine hiç de küçümsenemeyecek şeyler yazdığımı söylemek bir enâniyet olarak görülmemelidir; lâkin dil ve kültürün ve ruh ve yaşantının millet mes’elesindeki yerini ne ölçüde bildiğimi, sayın okuyucum görmemiş gibi davranıyor, ben de öyle yapayım. Ama ondan sonraki cümleleri görmezlikten gelemeyeceğim doğrusu: “*Dilimiz 1980 sonrası öylesine bir abluka altına alındı ki bir yandan Arapça Farsça kelimeler ve tamlamalar diğer yandan Batı züppeliği ile İngilizce kelimeler ve bunların paralelinde bozuk ne olduğu belli olmayan cümle kurguları*” cümlesi, içinde doğruları da barındırmakla birlikte, ondan daha fazla yanlış ihtivâ ediyor. İmdi: Dilimizdeki tahrîbat çok daha gerilere gitmektedir, ama asıl darbe 1970’lerin ortalarında gelmiştir, 1980 sonrası onun uzantısıdır. Dil ve kültür mes’elerinden hiç anlamayan “Öz-Türkçeci” Ecevit’in yükselen siyâsî popülaritesinin büyük te’sîrinin olduğu dönemdir bu dönem. Arapça ve Farsça kelimelere gelince: Bu dillerden Türkçe’ye giren ve Türkçeleşen kelimelerin tasfiyesi de yine hayli eskilere gitmekle berâber asıl o tarihten sonra Türkçe’den tardedilmeye başlanmışlardır, hâlbuki sayın okuyucum sanki bu tarihten sonra bu dillerden Türkçe’ye kelimeler ve terkipler girmiş olduğunu söylüyor; bu yanlış. İngilizce kelimelere gelince: Bir kere, diller birbirinden kelimeler, terkipler alır, bu normaldir, ama bunun akış yönü alelekser tek taraflı ise bu, hemen dâimâ yüksek irtifâlî kültürden alçak irtifâlî kültüre doğru akış olmasındandır, ve binâenaleyh, sözü edilen “züppelik” de müessîr olmakla berâber, asıl sebep, Türkçe’nin ve Türk kültürünün gücünü kaybetmesidir. Kaldı ki, İngilizce sâdece Türkçe’ye nüfuz ve hulûl ediyor değil; Batı’nın Fransızca ve Almanca gibi birinci sınıf kültür ve medeniyet dilleri de İngilizce karşısında çok bunalıyorlar.

Nietzsche’nin dediği gibi, “*dil, bize atalardan kalan bir mîras, bir emânettir; nesilden nesile devredilen bu emânete karşı, paha biçilmez, kutsal ve dokunulmaz şeylere karşı duyulan saygı gösterilmelidir*”; doğru ama, bunun yolu, o dili dünya ölçüğünde, başa güreşecek, çok üstün evsafa bir ilim ve kültür dili hâline getirmekten geçer, hamâsetten ve/veya masa başında kelime îmâl etmekten değil. Fransızların ve Almanların bile artık İngilizce eserler vermeye başladıkları bir çağda, İngilizce’ye karşı Türkçe’nin pek bir şansı gözüküyor ve bunun müsebbibi de İngilizler veya Amerikalılar değil, Biz’iz; yâni Biz Türkler.

Açık fikrim şudur: Bugün yaygın olarak geçerli olan bu *defolu* “piyasa Türkçesi”, bir medeniyet dili olmaya elverişli değildir.

